

Iva N. Kefferová

MARIÁNSKE PIPIŇY

MARENČIN PT

Iva N. Kefforts

**MAFIÁNSKE
P I P I N Y**

MARENČIN PT

© Iva N. Kefforts, 2012
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2012
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Mona Magenta, 2012
Design © Marta Blehová, 2012
Jazyková úprava Katarína Vilhanová
322. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-161-4 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-224-6 (ePub)

Keď sa narodilo ich prvé dieťa, búrka vyvádzala, akoby ani nežili v strede Európy. Hromy duneli jeden za druhým, blesky švihali nebom ako polnočný ohňostroj posledný deň v roku.

Dievčatko dostalo meno Helena. Tak to aj potom mali napísané obaja rodičia v občianskom preukaze.

Helena z Petržalky.

Vyrastala v trojizbovom byte a všetci vedeli, že v tejto časti Bratislavy žijú ľudia v oveľa horších bytoch. Hoci, na druhej strane, i v oveľa lepších...

Mama s otcom, robotníci so základným vzdelaním, pracovali v Matadorke a jeden i druhý sa celý svoj dospelý život lopotili osem a pol hodiny denne pri pásoch.

Ako v tom Chaplinovom filme.

Pod, pod!

Rýchlejšie a rýchlejšie a najrýchlejšie...

Malým vykúpením z tohto jednotvárneho pracovného zajatia boli víkendy. Tie potom preleňovali doma na gauči.

Fabrika stála iba kúsok od domu, v ktorom bývali. No... domu. Bytovky! Lebo toto sivé, vysoké čudo s malými balkónmi, kde sa nedal rozložiť ani sušič na bielizeň, bola obyčajná dopraskaná bytovka.

Dopraskaná zvonku, ale i znútra. Široké praskliny akoby spájali obloky jednotlivých bytov na všetkých poschodiach a zdola to vyzeralo, že panelákom sa driape hore tmavý, hrubý plaz. Vnútri zase bytovka vystavovala všetkým na obdiv špinavé dopraskané steny chodieb, bytov a čo ako sa obyvatelia snažili veľké pukliny ukryť pod lacnými tapetami, čas ich vždy napokon odkryl a škerili sa na svet ako víťaz nad porazeným.

S prvým nádychom vzduchu na tomto svete zacítilo dievčatko pach vysokých, neprestajne bafkajúcich továrenských komínov. Tie sa stali nevyhnutnou súčasťou života fabriky, chrliacej zo svojich útrobných nepredstaviteľné množstvo gumových výrobkov. Akoby to všetko nestačilo, akoby už aj tak nebola továrňou ústrednou postavou sídliska, dávala o sebe deň čo deň vedieť naliehavým hučaním sirény. Jej tiesnivý zvuk sa ťahal ako hlas falošne spievajúcej divy.

Rodičia vstávali denne ráno o pol šiestej, zopár chvíľ sa šuchtali po byte od kuchyne po kúpeľňu a potom presne o šiestej odchádzali spolu do roboty. Na šichtu. Povedať však, že ruka v ruke, sa naozaj nedá. Po sedemnástich rokoch spolužitia šli už iba... spolu.

Od chvíle, keď prišla na svet prvá dcéra, si na jednotvárnosť, popretkávanú každúčkým dňom života rodiny, privykli. Napokon... splodili ešte ďalších dvoch synov, nuž sa mali čo obracať, aby udržali rodinu aspoň na strednej nižšej úrovni žitia. A videlo sa im, že je to z roka na rok ťažšie.

Deťom vždy na stôl pripravovali tri papierové vrecúška s namasteným chlebíkom a s jabĺčkom. Okrem toho, pravdaže, i raňajky. Z bodkovaných hrnčekov s veľkým uchom vydychoval do vzduchu malej kuchyne horúcu paru silný čínsky čierny čaj, osladený dvomi kockami cukru. Na plytkom bielom tanieri s kúskom odbitého okraja sa vyvaľovali chleby s jahodovým džemom. Džemom zo supermarketu.

Ešte v pyžamách sa tri deti ráno čo ráno posadili na drevenú lavicu za dreveným stolom v chodbe, ktorú volali prepychovo – hala – aby sa najedli. Dvaja bratia, fagani, potom rýchlo odflákli hygienu, zubná pasta sa zažltnutých zubov takmer nedotkla, a to teda každý hneď z ich dychu aj spoznal, časti nočného oblečenia nechali porozhadzované po byte. Čo najrýchlejšie si natiahli košeľe a potom v nezakasaných, rozgajdaných a vydra-

tých menčestrových nohaviciach bežali do školy. Netrápilo to ani jedného z nich. A netrápilo to ani ich veľkú sestru, rastúcu do krásy.

Na niečo však chalani nezabudli nikdy. Strčiť si do tašky desiatu. Najlepšie medzi zošity a učebnice alebo do oddelenia s peračnikom. Ak sa k taške niekedy nesprávali slušne, ak ich zlákali spolužiaci na ostrú hru a ona, chúďa, lietala povetrím od jedného hráča k druhému, z chleba zostala iba takzvaná sáčková prilepenina. Niekedy sa jej kúsky dostali do učebníc, prilepili sa na pracovné pomôcky alebo rovno do žiackej knižky.

Škola bola kúsok od bytovky. Hneď za detskými jasličkami a materskou školou.

Bývanie v tejto časti mesta bolo celkom fajn. Všetci mali všetko poruke. Obchody, v ktorých bol taký tovar, aký si mohli dovoliť obyvatelia sídliska, školy, pravdaže, nijaké výberové, pivárne, dílerov... Nuž a pre mnohých, ktorí roky nepracovali a kolísali sa na sociálnych dávkach, niekto šikovný vymyslel terasy.

Mnohé terasy na tomto preľudnenom sídlisku nestelesňujú luxusné poschodia upravenej pôdy a rastlín, ako to býva povedľa krásnych prímorských víl. Takmer všetky terasy v Petržalke znamenajú podniky ktovieakej nízkej kategórie. V nich čapujú lacné pivo, nie vždy vychladenú kofolu a sú tiež plné rozheganých stoličiek. Práve na nich od rána až do večera vysedávajú ako prilepení všetci, čo nemajú celý deň do čoho pichnúť. Vždy z vreciek vyhrabú nejaké drobné, seabvedomo objednávajú ďalšie pivko a celé hodiny mudrujú. O politike, o tom, ako je teraz „nahovno“, o babách... Nuž a o tom, ako by urobili to či ono, ale... NEDÁ sa.

Tešia sa, že k ich spoločnosti sa pridali aj všakovaké ženy, a vôbec sa netrápia rečami, ktoré vedú. Nech sa dievčence poučia! Tie sa na nezmysloch bez hlavy a päty chichocú, štuchajú mužov... muži ich potom vulgárne a hrubo okrikujú. Lebo baby,

ktorým chýbajú predné zuby a vo vlasoch strapatých ako strašiak na poli majú možno vši, ale zato milujú, ak im chlap zaplatí pivo, treba hneď zahriať. Terasoví štamgasti dobre vedia prečo. Aby sa im nedostali pod kožu, aby ich nevycicali aj z posledných šestákov.

Krásavice v šuštiakových teplákoch a bundách z trhu sa s nimi vláčia, laškujú s chlapmi a ponúkajú terasovým frajerom svoje sexuálne služby. Veľmi svojrázne, okorenené pachom neumývaného ľudského tela a lacného alkoholu dokopy.

2

Dvaja bratia vchádzajúci do včasnej puberty a jedna stredoškolačka.

Vlastne... učnica v umeleckej škole s maturitou, Helena. Jej citlivá duša sa však s takým bežným menom nie a nie skamarátiť. I keď z dejín umenia vedela, kto bola grécka kráska Helena. Učili sa to predsa už v prvom ročníku! A napokon... veď si aj na propagačných videách jednej cestovky pláž menom Helena poriadne vypozerala! Ten bielučký, jemnučký piesok! Tie nádherné morské vlny, modrú oblohu! A vánok! Z dovolenkového videa akoby zavial cez počítač až k nej domov. Ovlažil mladučkú zasnívanú tvár, rozstrapatil vlasy.

Ale aj tak. V Petržalke znelo lepšie Ella. A znelo to lepšie aj v triede.

Veď aj Haberova dcéra sa volá Ella. A pokojne jej mohli do rodného listu zapísať Helena. Asi vedeli, prečo tak neurobili, povedala mame, keď sa jej nepáčila zmena mena, na ktorej dcéra tvrdohlavo trvala.

Ella s veľkými tmavými očami a dlhými vlasmi rovnakej farby sa v tomto jednoduchom prostredí nikdy necítila dobre.

Už ako druháčka-tretiačka v základnej si pamätala že sa rodičov vypytovala, prečo zohnali byť práve v Petržalke. Prečo nie napríklad... na Kolibe. Alebo... na Kramároch. A rodičia, šťastní, že bývajú aspoň niekde, nevedeli svojej dcére odpovedať.

Veď keď vyrastieš, nájdeš si niekoho, kto ti postaví obrovský dom v krásnom prostredí, vravieval otec s nejakým čudným smútkom v hlase.

Určite nie vedľa našej bytovky, dopovedala mama.

Dobre, odpovedala Ella pohotovo a brala to ako samozrejmosť. Ako fakt, že sa táto vec udeje. Že sa jedného dňa jednoducho stane.

A zoberieš nás potom k sebe? dobiedzali neskôr bratia, hoci sa zatiaľ na prašné ihrisko pred barakom, plné povalujúcich sa psích a mačacích výkalov, nikdy nestážovali. Ani nevedeli, že to môže byť aj inak. Doteraz nepoznali nič iné.

Zoberiem. Jasná vec, usmiala sa.

Dohodnuté, povedali bratia takmer naraz.

Hoci základnú školu vychodila s masťným chlebom a s jedným jablkom, nebolo to najhoršie. Veď mala spolužiakov, ktorí sa cez veľkú prestávku všetkým desiatiujúcim iba prizerali. Nemali nič. Prechádzali sa po chodbe so spolužiakmi napchávajúcimi sa od chlebíkov až po horalky takmer všetkým, no oni nemali nič. Ani len suchý rožok. Niekedy však niektorý z nich nevydržal, šikovne uchmatol desiatu z cudzej tašky a tajne si ju vychutnával na toailete alebo cez hodinu pod lavicou.

3.

Keď Ella urobila prijímacie skúšky do učňovskej školy s maturitou a prišla po prvý raz do tejto trochu snobskej školy postavenej mimo centra v krásnom parku plnom vysokých sta-

rých stromov, pochopila. V triede, do ktorej sa dostala, nebolo jediného spolužiaka alebo spolužiačky oblečeného tak skromne ako ona.

Hm... musím byť pekná a dobre, značkovo oblečená. To musím byť, pomyslela si a snažila sa zapamätať značky, ktoré v tejto škole letia.

Calvin Klein, Dolce a Gabbana, Hugo Boss... doteraz ich videla iba falošných v tržnici.

A parádnú manikúru. Francúzsku. S kvetinkami. Tú musím mať, doplnila samu seba, keď zistila, že nikto okrem nej nemá normálne ostrihané nechty. Nožničkami. Štikačkami.

Ani sa však veľmi nečudovala.

Umelecké školy sú už také. Plné študentov z dobrých rodín a s názormi, ktoré má iba ich komunita. Extravagantná, exhibicionistická, bláznivá a predvádzajúca sa.

To je v poriadku, do umeleckých škôl predsa patria umelci, riadni, od narodenia, snažila sa vysvetliť si, prečo asi je to tak

Ružová dolina, lebo tak sa volá štvrt' s touto školou, sa pre Ellu stala naozaj ružovou. Všetci spolužiaci boli príjemní, dobre oblečení a plní zážitkov, o akých sa dievčaťu z petržalskej bytovky, kde najmenej raz za mesiac pozerá z podlahy výťahu ľudský výkal, ani nespívalo.

Jedna vec je život v rodine, za zavretými dverami bytu, iná mimo neho, vravela si v duchu, keď prichádzala večer zo školy domov. Plná nádherných, povznášajúcich pocitov, ktoré sa u nich doma, medzi svojimi, nemohli nijako zrodiť!

Len sa nepodvoliť tomuto tu. Len sa nepodvoliť! Veď ja raz všetko pekne-krásne zmením! Každúcký svoj deň. Nie je predsa možné, aby takto super vyzerajúca baba ako ja skončila v paneláku s hovnami vo výťahu, povzbudzovala svoje rozhodnutie vymaniť sa. Zatiaľ však vôbec netušila, ako to dokáže! Nepochybovala však, že nejaký, hoci len chodníček byť musí.

Možno krivý, možno rovný, možno šmykľavý alebo hrboľatý!
No určite existuje.

Bola rozhodnutá prejsť akýmkoľvek.

Ak naša rodina do nepríjemne skromného života vliezla, musí sa z neho aj dostať. Cesta na lepšie predsa musí niekde byť!
Dobre, otec s mamou ju už nenájdu. Ja však áno, určite, zaprisahávala sa a vedela prečo.

Lebo ľudia na svete žijú aj životy iné.

V krásnych voňavých priestoroch s krásnym nábytkom, plné nádherného oblečenia uloženého v obrovských skriniach.

S jedlom od výmyslu sveta skrytým v inteligentných chladničkách. Tie merajú teplotu na každom poschodí osobitne.

A s každoročnými skvelými dovolenkami.

Veru. Aj také sú životy. Bola si istá, že chce práve taký.

4.

Prvý ročník tejto školy bol náročný, no prežila ho. S priateľkami po boku, s kamarátmi, čo študovali historický odev, obuv. A vedeli ušit takmer všetko, čo nosili vtedajší bežní ľudia alebo bohatí šľachtici. A to veru celé stáročia.

Mesiace naplnené školou utekali ako mačka cez širokú cestu. Trochu nebezpečne, najskôr sa v nej iba rozhliadala, nebola si istá, že školu zvládne. Napokon však dobehla k júnovému vysvedčeniu takmer s vyznamenaním.

Ella sa dala na štúdium historickej stavby a rukavičkárstva. No dobre, učila sa rozlišovať omietky v rôznych časových obdobiach, ich zloženie, učila sa však šiť aj rukavičky kráľov zo 17. storočia... a nielen tie. Poznala takmer všetky vzory, strihy. Od výmyslu sveta. Vedela ich nakresliť, vystrihnúť, ušit. Barokové, secesné, z jemnej kože pre dámy, hrubšie pre pánov, kratučké

i dlhé až po lakte, rukavičky na denné nosenie, ale i na veľkolepé bály pre vysokú a váženú spoločnosť.

Dievčaťu s umeleckou dušou sa život v tejto škole veľmi páčil. Fascinovalo ju, že najjemnejšiu kožu dostávali až z ďalekej Ázie, z Afganistanu, a kým sa k nim dostala, pokrývala nevelké telo špeciálnych kozičiek. Úžitkových zvieratiek určených na mlieko, mäso a kožu. Keď ju vypracovali metódami, ktoré miestni garbiari nemenili ani raz po celé stáročia, bola jemnučka.

A čierna ako kúkoľ.

Ako komín plný sadzí.

Ella síce chodila domov s krvavými bruškami prstov, no nešlo o nič vážne. Ranky sa hojili rýchlo a na štipľavú bolesť si privykla už dávno.

V tejto škole sa naučila toľko, že sa z nej postupne stával celkom iný človek. Pomaly, ale starostlivo sa vyvliekala z kabáta proletárskeho dievčaťa, aby sa potom, taká nahá, natiahla do nového. Parádneho. Takého, po akom túžila už od detstva.

Po nudných prázdninách prežitých na rodnom sídlisku sa akoby švihom čarovného prútika ocitla v druhom ročníku.

V druhom ročníku školy, ktorá robí z ľudí slobodomyselné bytosti ovládajúce výnimočnú profesiu. Prácu. Bytosti radiace sa do okruhu umelcov.

Mala práve šestnásť rokov.

5.

Prišla zo školy, vyzula sa hneď v hale, natiahla na nohy vyšuchtané papuče so zošliapanou päťou a texaskovú bundu zavesila na drevený vešiak pri dverách.

Chalani neboli doma, behali niekde vonku.

Ktovie, či si vôbec robili úlohy, pomyslela si a hneď aj našla odpoveď. Určite nie!

Mama s otcom boli na nákupoch. Nie veľkých. Len takých... raňajkových. Našla od nich lístok. Položený na stole, takmer prikrýty kúskom odkrojeného suchého krajička chleba. Budeme sa ponáhľať, šli sme do obchodu.

Aspoň je tu trochu pokoj, pomyslela si, vybrala z poslednej zásuvky na kuchynskej linke žufaňu a načrela ňou do hrnca so zemiakovou polievkou. Takmer bielou, hustou, jemne poprásenou červenou paprikou. Hoci bola takmer studená, odchlipla si z nej poriadny dúšok. Zemáčková, povedala nežne, lebo túto sladkokyslú polievku naozaj milovala. Ak na jej povrchu ešte plávala nadrobno pokrájaná usmažená slaninka s cibulkou, ak sa sem-tam objavil medzi dlaňami mamy rozdrvený majorán... no čistá parádička.

Mňam, mňam, povedala nahlas, nabrala si ešte raz, potom naberačku vložila do umývacieho drezu a vysoký čierny smaltový hrniec poriadne prikryla pokrievkou. V kuchyni sa sem-tam objaví mucha mäsiarka, veľká, hlučná ako vrtuľník a veľmi intenzívne hľadá čo i len kúsok mäska, na ktorý by mohla naložiť desiatky bielych vajčiek, aby sa z nich neskôr vykluli desiatky červíkov a ešte neskôr desiatky múch, mäsiarok. Slaninka v polievke muchám odjakživa vonia ako krásna, pohodlná pôrodná sála.

Ak Ella neznášala nejaký panelákový hmyz, boli to predovšetkým mäsiarky. Mravce... tie neboli dotieravé a keď sa človek do nich pustil, zmizli. Akoby si dávali informácie, akoby si oznamovali, že toto územie nie je pre ne vhodné na prežitie.

Muchy, to však bolo niečo iné. A navyše bola presvedčená, že v rodinách, kde niet nedostatku, nemajú ani jednu jedinú. To ju vlastne na mäsiarkach rozčuľovalo najviac. Akoby puncovali ľudí. Akoby im dávali status.

Je to tak! Nasáčkujú sa vždy iba do starých panelákov, horekovala znechutená a urazená.

Vo filmoch s nádhernými bytmi, obrovskými kuchyňami a krásnymi ľuďmi nevidela nikdy v živote nijakú muchu. Ak však ukazujú Afriku, akoby jej charakteristickým znakom bola práve táto bzučiaca nechutnosť s krídlami. Plná vajec a ťažkých chorôb.

Trochu pospratávala zo stola, utrela ho, do drezu kvapla niekoľko kvapiek jari a malou žltou špongiou poumývala všetko, čo v ňom bolo. Šálky z raňajok, dva sklenené poháre s pozostatkami čiernej kávy na dne, nejaké lyžice, lyžičky, stará obhorená drevená doštička na krájanie cibule... no a naberačka.

6.

Vbehla do kúpeľne, umyla si ruky, zo šnúry nad vaňou stiahla sušiaci sa uterák, vyutierala sa, obe natrela masťným krémom Marína a šla sa preobliecť.

Natiahla na seba tenučké biele tričko číslo S, texasky jej obtiahli telo takmer do nepohnuta, zdalo sa, že v nich nedokáže ani ohnúť kolená. No a vyzdobila sa najkrajšími vecičkami, aké doma mala.

Veľké náušnicové kruhy do uší, prsteň s červeným skleneným očkom, akým by mohla nejakému dotieravcovi rozbiť hlavu, na krk si zavesila reťaz s veľkými okami. Od drahého kovu mala však ďaleko. Ani striebro, ani zlato. Blýskavá haraburdička z Au-parku.

Ešte sa poriadne primalovala, hneďou ceruzkou jemne prešla po obočí, vybehla von z bytu, zabuchla za sebou dvere, na dvakrát ich zamkla a hneď nastúpila do výťahu. Hoci nemali na vchodových dverách kľučku, ale guľu, vždy zamykala na dvakrát.

Raz videla v televízii policajtov, ktorí ukazovali, ako ľahko môže zlodej otvoriť byt zamknutý na jeden raz. Trvá to možno ani nie minútu. Ale na dvakrát je už trochu problém.

Nech má zlodej problém, vravela si vždy, keď odchádzala z domu.

Vedela presne, kam ide.

Do tichých uličiek starej Petržalky. Ešte sa zachovali dve, tri, štyri, stáli na nich pôvodné domce a Ella ich milovala. So záhradami, s marhuľovými stromami. Boli plné vône. Lebo marhule, tie práve dozrievali. Sedeli na konároch ako malé slniečka s červenkastými líčkami a Ella sa na ne vždy usmievala. Bol takmer koniec júna.

Aj teraz. Nevšimala si nič, len sladučkými loptičkami obsypané stromy. Všetky stromy sa ukrývali za plotmi starých domov vo veľkých záhradách. Marhule však svojou nežnou krásou nakúkali na ulicu a robili okoloidúcim radosť.

Odzrazu vedľa nej prudko zabrzdilo auto. Čierne. Veľké. Terénne.

Vyskočil z neho šofér a bežal otvoriť dvere svojmu spolucestujúcemu z druhého sedadla.

Ten sa ležérne postavil na chodník a zakričal na Ellu:

Hej, pipka, poď sem, moja!

Najskôr sa vôkol seba poobzerala, či je nablízku aj niekto iný, keď však zistila, že inej pipky niet, opýtala sa.

To akože ja?

To akože ty.

A my sa poznáme?

Veď sa zoznámime, ne? Lebo ja napríklad som nejaký Peter.

Aha. No tak ja som nejaká Ella. A nechceš prísť ty ku mne?

Ne.

Prečo?

Lebo ty chceš strašne prísť ku mne.

Ella si pozorne obzrela chlapíka a nemohla sa mýliť. Kdeže len taký hocijaký! V snehobielej košeli, v červenej kravate a v čiernom obleku. Ušitom veľmi, ale veľmi dobre a z dobrej, ale veľmi dobrej látky. Lebo handrám, tým Ella rozumela. Kričalo to z neho už na diaľku. To, že je iný. Zdalo sa síce, že nie najmladší...

Pomalým kolísavým krokom sa približovala k chlapíkovi, vedľa ktorého stál jemu podobný. Vyzeral na ochranku a šoféra v jednom. Čoraz zreteľnejšie cítila výrazný mužský parfum. Hugo Boss? spýtala sa jasne. Vždy si myslela, že k veľkým terénnym mercedesom patrí jedine Hugo Boss.

Neviem ti povedať, moja. Ale... môže byť, nééé? obrátil sa človek na svojho kolegu a obaja sa zasmiali.

Zastavila sa tesne pred týmto drzým, vysokým chlapíkom, ktorý vyzeral ako týždeň pred výplatou. Ešte aj tvár mal takú bledú!

Podal jej ruku a keď vložila do nej tú svoju, stisol ju až doslava.

Počúvaj, ale dosť bolíš... povedala s tvárou poznačenou kŕčom. Pritiahol si ju až celkom k sebe, cítila dotyk jeho tela. Chytil jemnú dievčenskú bradu, mierne ju zodvihol dohora a tvár dievčaťa priblížil k svojim ústam.

Dostala svoj prvý bozk. Na čelo.

Od muža.

Od cudzieho muža.

Ella sa zamilovala na prvý pohľad. Nijaké balenie, obchádzanie baraku, dievčiny, prosíkanie o jej priazeň. Nič také nemusel tento frajer s drzým správaním absolvovať. Hneď ako mu dala telefónne číslo, začali naplno fungovať ako pár.

Chvíľu ešte vydržíme žiť oddelene, ale priprav sa na to, moja, že sa nastáhuješ ku mne. Nechce sa mi spávať samému v posteli, povedal, naprávajúc si čierny kožený opasok na čiernych nohaviciach.

Akože sa k tebe nastahujem? Mám šesťnásť rokov! Naši ma určite nepustia! Nedovolia mi! Nie som plnoletá! Veď chodím stále do školy! Ježiš, Peter! Ti preskočilo? čudovala sa nápadu, ktorý milý práve vyrozprával.

No keď budeš mať dvadsaťpäť, pusa, tak už so mnou bývať nebudeš. Odveziem ťa do Slávičieho a tam na lavičke počkáš na zubatú! Stareny zošúverené ma veru nezaujímajú! Vybav to, ako chceš, po lete sa sťahujes ku mne.

No fasa, povedala si v duchu a od tej chvíle nemala v duši ani sekundu pokoj. Je s ním síce parádne, ale každý večer ju privezie domov a spí vo svojej posteli! Na svojom vankúši, pod svojím paplónom. A tak ako, má byť!

V ten večer povedala mame, že s ňou chce hovoriť.

Chalani dojedli slepý zemiakový guláš, pokazenými mliečnymi zubami hlučne dochrúkali kyslé uhorky a bez toho, aby po sebe upratali riad, pobrali sa do svojej izby. Otec, ako vždy na sklonku dňa, si sadol s otvoreným pivom k televízoru.

Obe baby teda ostali v malej kuchyni, aby si sadli na vŕzgajúce stoličky za nevelký, podomácky zmajstrovaný stôl. Dnešných

niekoľko spoločných minút prežitých medzi riadom a hrncami bolo veľmi významných! Veď išlo o vyzrádzenie tajomstiev, išlo o riešenie ďalšieho spoločného fungovania. Dcéry v rodine a dcéry s frajerom.

Mama opatrne posunula dievčaťu pohár s nedopitou minerálkou, sama si odložila zásteru, v ktorej obsluhovala rodinu, prehodila ju cez operadlo stoličky a už aj bola samé ucho.

Mami... chcem ti povedať, že po lete sa odsťahujem z domu.

Akože odsťahuješ? A kam?

K Petrovi.

To je ten, čo s ním chodíš?

Ten.

A prečo sa k nemu musíš sťahovať? Veď sa ešte poriadne ani nepoznáte, povedala namrzena pani v rokoch, ale Ella postrehla, že nejako zvlášť ju to veru nezobralo. Pozerala do matkinej tváre, slová vychádzajúce z jej úst síce počula, boli jednoznačné, výraz v očiach však prezrádzal niečo celkom iné.

Tak... nepoznáme! Bóóóže! A vy s otcom sa poznáte? To máš jedno, mama. Nikto sa nikdy riadne nepozná. Chce to! Jednoduché to ten môj frajer chce! Čo mám robiť? Nerozídem sa s ním pre to, odpovedala dcéra pokojne a pochopila, že vybaviť túto vecičku, ktorá sa jej na začiatku zdala taká horúca, nebude ťažké. Vlastne... už je to v pohode.

A kedy teda odchádzaš? opatrne zisťovala matka presnejšie informácie a pravou rukou nervózne upravovala umelohmotný obruš.

Hneď po prázdninách. Posledný augustový týždeň! Preniesiem si k nemu veci a tak. Už sa potom k nám domov vrátim iba na návštevu, povedala sklamane. Myslela si, že mama urobí scénu, že nebude chcieť dcéru pustiť...

Nakoniec bude ešte šťastná, že vypadnem. To je vrchol, pomyslela si a zagánila na svojho rodiča najviac, ako len vedela.

Matka si však grimasy svojej dcéry nevšímala. V tej chvíli vyzerala ako vyrovnaná žena, ktorej v živote niečo vyšlo.

2

Posledný júnový deň v škole mala Ella zo seba veľkú radosť. Hoci žila život celkom iný ako jej spolužiačky, mala iba jednu trojku. Zo slovenčiny. Ale všetky odborné umelecké predmety jednotky, dvojky. Napokon, slovenčina nebola predmet, ktorý by v tejto škole preferovali, a najväznejšie zo všetkých ju nebral ani jediný spolužiak. Bežne z nej padali štvorky a bol i jeden reparáť.

Hneď ako dostala od triednej profesorky vysvedčenie, ako si vypočula veľkú pochvalu, a zožala potlesk od spolužiakov, ešte sa ním pokochala niekoľkými pohľadmi, v duchu pochválila samu seba a o pár chvíľ vybehla na ulicu.

Vedela, že ju čaká odvoz. Veľký čierny mercedes so šoférom.

Keď ju vodič zbadal, vybehol z auta a otvoril dievčaťu ťažké zadné dvere. Chlapík ostrihaný na dva milimetre, oblečený v čiernom tričku, v čiernej koženej bunde a v čiernych nohavičiach. Čudné. V takom teple. V takom skorom lete.

Topánky sa mu ligotali ako hviezdy, keď dostaneš „šupu“ medzi oči. Červené lode. Ešte nikdy nevidela na chlapovi takéto topánky. Extravagantné, dokázali upútať pozornosť každého, kto sa v blízkosti ich majiteľa vyskytol. Nevedela, prečo ho Peter volá Štartér. Nechápala, aká to môže byť prezývka. Ella sa ho spýtala, ako sa volá, a on odvetil: Vladimír. Ale volajú ma Štartér.

Nuž ho volala tak, ako chalaniska pokrstili rodičia. Vladimír. A videla, že sa mu to veľmi páči.

Kde je Peťko, Vladimír? spýtala sa sklamaná, že nevidela svojho milého. Ale možno za tmavými sklami... Je síce pravda,

že ten ešte nikdy nevyšiel z auta, aby jej otvoril dvere a usadil ju, no... zvykla si. Vždy sa na ňu za to pozrel takými očami, akoby ju chcel zjesť. Celú, celučkú.

Pri jeho pohľade ju mrazilo po celom tele. Cítila, ako jej zamŕza v žilách krv, vzápätí sa však rozpaluje, cítila, ako jej búši srdce a nielen to. Skáče ako pingpongová loptička. Držala si radšej krk, aby z neho náhodou celkom nevyskočilo

Čudné, vravievala si. Veď inak vyzerá celkom normálne. Aký má ten však pohľad... vedela, že celkom bežný Peter nie je.

Oblieka sa inak, vyzerá inak, žije inak.

A čo ty, Petko, vlastne robíš, spytovala sa niekedy, keď mal dobrú náladu. Si podnikateľ alebo mafián...

Mafián? Čo je to, moja, ha? Že mafián, smial sa na plné ústa a videla, že zadné zuby má naplnené tmavými amalgánovými plombami.

Ja neviem! Ty vieš! snažila sa byť vážna, ale nie veľmi.

Ja a mafián? Podnikateľ som! Mafián by nevstával ráno o štvrtej, aby pobehal všetky svoje firmy osobne! Aby ich skontroloval! Aby ho tie kurvy neokrádali! prešiel ho smiech a v jeho tvári sa objavili ostré črty.

Tak fajn, lásočka. Bála som sa, že si mafián. Lebo... vraj si. Ľudia vravia.

A ktorí? Ukáž mi ich a ja každému z nich osobne vysvetlím, kto som. Dnes sú také časy, že človeku všetci závidia. To, čo má. Ale robotu, tú ti nikto nezavídí, tú nie! A radšej už nerozprávaj somariny. Dobre, moja? Ideme sa niekde navečerať, dokončil vždy debatu.

3.

Vladimír priviezol Ellu k jazerám za mesto do veľkých hangárov. Do veľkoskladov.

Jeden, dva z nich patrili Petrovi. Vodič pomohol dievčine vystúpiť z auta, potom prudko zaplesol dvere a viedol ju k veľkým železným vrátam. Keď vošla dnu, zostala ako omráčená. V strede veľkej haly sa vynímal obrovský jedálenský stôl. Nebol to síce masív, ale v tomto prípade aj vyzdobený taliansky plast zaútočil rovno na dievčenské srdce mladučky slečny.

Keď sa ráno pripravovala na posledný deň školského roku, vyberala zo skrine veci, ktoré ešte na sebe nemala. Lebo ich dostala od svojho milého. Vedela, že ju v taký význačný deň nenechá odísť zo školy domov!

Slnko jasne vysielalo správu, že dnes sa z neba odpratať nemieni, takže tričko s krátkymi rukávami a krásnymi zlatými písmenkami Ralph Lauren na prsiach si obliekala veľmi opatrne. Čierne uzučké texasky s rovnako vyzdobenými zadnými vrecami jej sadli ako zadok na nočník. A opasok.... no ten akoby vyrobili rovno na Elline uzučké boky.

Pupok sa v tejto dizajnerskej nádhere vynímal ako šperk. Lebo sa v ňom aj šperk trblietal. A bolo ho vidieť už z dialky. Teraz, v taký snečný deň...

Počúvaj, moja. Toto som ti doniesol, aby si prestala nosiť handry z obyčajných obchodov. Si moja baba, nebudeš behať po Prioroch a miletičkách. Nebudeš, jasné? hodil jedného dňa na zadné sedadlo dokonale zabalené balíčky.

Elle sa ešte nikdy tak neusmiala duša a srdce ako v tej chvíli. Od ucha k uchu.

Ježíííí! Ježíííí! Ďakujem, miláčik môj, ďakujem! A teraz budem ešte krajšia! A ešte tvojejšia! vyskočila a zavesila sa tomuto vysokému chlapovi na krk.